

SRETANJE SA SRETENOM

miro vuksanović

Oprezno i s pomnjom na ulicu izidem, sve nogu pred nogu, pazim ko po jajima da gazim. Obnmem na onu bandu de višina svijeta s autobuske stanice ide. Oko mene grdni narod prsko tam-amo ko da je, ne daj bože, neđe bomba riktula, pa svako od stra okrenulo na svoju stranu. Niko se ni na koga ne osvrće. Svak svoju čera presobom lili vuče za sobom. Prolaze jedno mimo drugo ko pored turskog groblja. Svako nekuj kidisalo. Alka i tumara lijevo-desno. Nijedno ne zna kuaj udara. Poneko se uproštilo i ševellja na bandu ko udrenica od buljuka. Jednako se usukalo i muško i žensko; ufištičilo se i sijeva u nevarke. Nalijće jedno na drugo, proljće jedno mimo drugo. Taman ko muve bez glave ili potragljiva šiljež kad se još i obrnu. Niko nikome ni: pomaga bog! Svakome rednjemu koblica među oba oka iskočila. Natomrštilo se ko da ide na ukop milome čoku. Nijedne da prokameni kolko da je malo prije toga iz gore pušteno. A diglo nos, ispiždrilo s očima, madurilo se i zateglo, gazi ko da mu ni more nije do koljena. Niko ko gibet ne umije blenuti na visoko! Niko ko smrdljiv gad ne umije utupiti u svoju tintaru da mu je sve jasno na ovome svijetu! Niko bez svučena rabota ne misli da je sve očajnom naučio i poslove na najbolji način oporavio. Tako promišljam i onu svjetinu motrim s oba oka. Popričero ljudi manitoga, pa se avetno kolo zatrljalo de se ne vidi ni kraja ni početka. Ko i svemu drugome što na đavolju svnae. Jedno repa naviše, drugo naniže, pa goredolje, dolje-gore, drž ne daj, sve naokoturice ko kad se dokona i sita ždrebad razgicaju i razignaju na ravnim potrkovima. A svako se, bogoti, ubačilo, utandričilo, u tanku robu obuklo, gaće s livicama, cipele s donovima i potkovicama, lijelje i velike kolijere do na ramena izbacilo, kojle tako a koje natallarilo mašnu oko vrata, zapučilo i priteglo pod dušnike da mu oba oka iskoče, podadulo i zacrvanjelo se ko da su mu nešto na jedno mjesto ucerali, neko šenšir, neko kaku drugu šolotu natakallilo na manitu glavu, neko lumbretu u šake, neko tojagu pro ruke — ne da se štaplje no da se lači — neko doguzak priprčilo, nekome se kabanica jalli cerada po zemlji vuče, neko mi jedno ni drugo no sijeva goljije gnjajta ko i svaka sagraha; svako se žensko potkusilo i uteglo, nacopalo i nakastigallo, farbu i karet na glavu udarilo, sijeva zadnjicama ko bijesna ždrebadica sapima; meko ovoneko ono, neko tako, neko valko, a kad sve dobro svještiš i osmotriš, nije nikako no taman naopako. To sve ne izgleda drukčije no ono kad čok ode na pazar kolašinski, neđe u proljće, pa u onije metiljavaca iz župnije mjesta pokupuje uprskane brave, od jednog jednu, od drugoga dvije, od tre-

ćega tri, pa još nekoliko puta tako i toliko, uz svaku skubu po jedno jagnje — na pazaru nigda bliznadi nijesam vidio, ono jedno je jalli pod podojnicu jalli pod nož otišlo — e, kad tako ulitale kupovnice skupiš, cio buljulk načiniš, pa ig ma široke ispaše i dobru mladinu izjaviš, one se počnu razdvajati i odvajati, prsnu svaka ma svoju stranu, sve jedna i jedna, sve dvije-tri po dvije-tri, sve koja se s kojom svišla i obaškalla. Oni te je čoban u svoje dnevi bivo, podobro tuvi da od čuvanja kupovnica nema jadni-jega i dosadnijega posla. Bolje je kamene ploče i okrugle zice uz šiljate glavice valjati i povazdan kamene kuline zidati, no ovcekupovnice paziti a nijednu ne stopiti. One bježe jedna od druge ko da je svaka otišla od vimen. Živa je mulka ono što se jednom naopako raštrkalo na gomilu skupiti i kudi je treba uputiti. Tako ti nekako i oni svijet u Onogoštu mene izgledaše: sve ko da je odayle-odanle dobavljeno i dovedeno, s koca i konopca skupljeno, na nuku i na so ne navadeno, no nako iz pojata otpriječeno i u sampas pušteno, a u rđeli nema drugoga posla bez skakanja na sapi, gicanja i otpriđivanja. Taman tako i u onome prepanutome svijetu! Sagraha i zakrili, silo nebeska, ako te liđe ima! Ne pušti nikoga miloga u taku trlu i bicikl! To je samo za pastue, debele kobile i uzjurenu ždrebadiju!

Sve mi se surduknulo i okrenulo kako ne treba. Nigda nako tade u svome vijeku nijesam bivo među bijelijem svijetom što ga dotle nijesu moje oči vidale. I mmim dobro da višega stra nema za ikšana no kad se iznebuva obrete među nepoznatijem čeljadima. A ko je kome, ako čemo pravu, od iskona do iskapanja učerivo strag u kosti ako nije čok čoku? Nije da nije, toga ima u svakoj feli, ali među dvonošcima ponajviše! To je tako otkako je sunce progledalo!

Nijesam drukčije mislio no ko da sam pao s neba, pa se obrnio neđe de ni u snu nijesam dospijevu. Prošo sam uz rat s mojom brigadom i kroz male i kroz velike varoši, sve na brzini, sve naprečac i pod čerancijom, više po moći no po danu, više u karamučini no na mjesečini, vido sam gnakoga svijeta, nije da nijesam, ali to nije ni nalik bilo onome što sam u Onogoštu vido. Vidu de su poratne godine učinjele njino, vido da varoši nijesu ni blizu onome što su na kraju rata bile. Zvjeram ko isprepadana avijes, obrćem se desno i lijevo, bečim s oba ova čonuka, tatarim koliko ide mogu, trljam oči da bolje viju, toboš nešto ševelljam i idem, a ne znam ku se dijevam. Skoletalo me nešto pod tepelukom, zaendekalo se u dušnike, zademikalo mi se u prsima, svuj obrlatilo i pritislo, na sljepočnice udarilo, vljede mi ma trepavice navalilo, ni Kurte ni Murte ne razbiram. Prosto zanosim mogama od nake mulke i kuke, od nakije prikojasa i talambasa u grudima. Ne ide mi u glavu jedna ma drugu, no sve jedna mimo drugu; igraju se misli po čuturi ko neuskopljena krmad oko bunjaka: cikite i rolkcu, poskakuju i ponjiskuju, a ni đavolju kako treba da svežu i pritegnu. Glava mi se u čvorove dala; sve se načičkali jedam do drugoga ko panjevi u državnoj šumi. Urvo bi sve što imam na svijetu samo da mi je te vrazije tonote razmršiti, samo da mi je upredene zavrzlame odmotati i raščerati. Činjelo mi se da mi na ramenima ni pametira od glave nije ostanulo, ko da mi je neko veliki zvek i čakalicu na tepeluk privezo i naklijem batal čaktarom poklopio. Sunce bi s nebesa preda me palo kad bi tučio kako poznato čeljade. Ništa na svijetu gore nema no kad si među ljudima, a oni se ne razumaju što si među njima. Teška je riječ: kod ljudi, bez ljudi! Ništa bolje na smrt me naliče!

Idem Onogoštom, cmi mi put, a crne mi misli jedna drugu kroz glavu počerale. Zvjeram ko da sam iz gore pušten. Zijevam i zamatram, ni trepnuti ne smijem, da mi nešto iz oka ne izmakne. Sve tako, a sve me se čini: što više bečim, to manje vido. Zavirujem i podvirujem svako čeljade koje pored mene naljeze, zagledam ga i smjeram koliko ide mogu. Kako se ja kojemu više pnimičem, tako se ono od mene odmiče.

Svako nekako ledno i betno, miko k mene ni kroz nos da pune. Vidam i poneki lakat kako podgurkava omoga do njega. Po de ko mi se i u brk osmjene, nako ko da neče, ali vaistinu. To me, vala, najviše zaboljelo. Zar poslije trideset i kusur godina, kad se prvi put obretok u varoši od rata pa vamo, zar prvi put pa tako: u lice mi se kesere?

Neka svega, no mi se počelo prividati. Od privida goreg jada nema! Sve, ko vidim, tamo izdaleka, de nekakav čok koji mi je dobro poznat, bi se zakleo da sam š njime so i ljeb dijellio, ali me mogu skontati ko je i kako se zove da bi mi oba oka izbio. Jopet, kad mi taj isti čok priđe, kad ga izbliza osmotrim, kad mu sjeku osjetim i naminišem, tek tade vido da ga nijesam niđe u životu snio nako tade. Tako mi se učinjelo u jednome momentu i zakleo bi se u sve što imam da sam u onoj trli vido Mitra Petrova iz Jeline Gore. Što više motrim, više mi se u dušu ljepota useljava. Što više u njega blenam, to više u mene blenam. Ja k njemu, on k mene. Što mi on bliže prilazi, ja sve sigurni da sam nabaso ma svoga plemenika, na jednoga od onije te su iz našega nevidboga u Onogošt odrepali i tamo se zaposlili. Prosto sam za dekik nekako očvrstnuo; usturio se i poprudusio se. Kamen mi pao sa srca. Ja ugšio, poraširio se, rasrklo korak, razvedravam lice, razastirem brkove, kožu na čelu rastežem, vlijedama čimim dolje-gore, put zatvaram sinu Petrovu da me mlakko ne može zaobići, povrćem se uzai se, osjećam kako se ona mulka od mene urvava i niz nekake velike provallije pada — ne sastavlja joj se ni komat s komatom. U tome mome mrezganju i listanju, ajde tako da rečem, oni čok razimnu mimo mene, kolko da me živa nema. Samo me bečnu pro zle volje, bez ikakvoga mulkaeta, nekako uskorno, burzo i uzgredno, bez ikakvog znaka pod bogom da me neđe prije boga snio i vido. Uz to toboš-gledanje prođe i niz ulicu ode. Osto sam na mjestu ko da me puška pogodila. Zabezeknuo se i začudio ko nigda. Motrim ga kako struže i nikuj se ne obzire. Nijesam potanko ni mogoz razabrati šta me strevi, ali jopet velju: ne pozna me, ne razumi se, ita čok nekuj za poslom, ne bi on tako prema mene, znam ja, fini su to ljudi, s onakoga korijena, od onakije roditelja, ne more biti da prevarti i digne nos, ne, čoeče, nikako to ne more biti! Okle bi mu moglo i blizu pameti doći da ću ja u Onogošt u ovi vakat sići? Sve mi to kroz one moje čvorove u glavi protreča, te ja, onako ispod glasa, zovni: Mitre! On se ne okrenu, bi reko da je počeo jloš brže odmcati. Šta si utanjilo, mislim sam u se, vidiš li da je čok me čuje! Zovnem još jednom, pa još jednom, sve glasnije i glasnije. Oni čok, te sam mislio da je Mitra Petrov, obrnu se, pogleda me i ode. Ja izbeči, tresni glavom, od mulke se prekrsti u velikome čudu te me snade, skružaj se i prokameni: ima svega i svačega pod ikpom nebeskom, ima ljudi što se ko zečevi naliču a da nijesu jedan drugome ništa svoji, ima, bog ti i božja vjera, dva ista čoka na ovome svijetu — lažu ko najpoganije pogani oni te vele da nema. Kaka li je to sila nebeska te tijem stvarima upravlja? Kake li to munje nebeske kroz ovu grdnju stoku od naroda sijevaju i udaraju, te i višinu jednako opale? Velike su kake su da su, to nije teško znati ni najvišoj avetinjii.

Taman mislim da ustavim koga mu draogo ti upitam kako da produlljam put za Podgonicu, kad imam šta vidjeti: na jednome čoku, kod neke prodavnice de se obuća za sitnu i krunpu čeljad prodava, uz sami dovratnik, uzaslonilo se jedno usukano monče, u tankom mantilu, s pridignutim kolijerom ispod čube za vratom, puštilo velike brkove niz bradu oko usta, pala mu ulljepljena kosa preko uši, podnjutnilo ko prevučeno i neuko june, usukala mu se kriva i potočita nosina, zasvičelo mu visoko i široko čelo — ervaile oni mrčo Pružavljiv ispod krmjojskog točila. Smotrim ga jloš bolje, turim ruku više oči, trepnem nekoliko puta, prillegnem oči trepavicama, izbečim, jopet se zabečim da ne bi bilo izjevare, ama jeste sim Pružavljiv ko što sam jla Mi-

konja Todorov, jeste on, glavom i bradom, ko što su pet i pet deset. Ukupio se i utarnao oni kurajlija, taman ko što mu je pokojni ded umio zablesiti i zalasiti na jednome mjestu, a da ne zna ni šta je u njemu mi šta se trevljava oko njega. Istego se onako platitčas i dugačak, blene nekuj za nakijem ženetinama što niz pljacu micoguzaju i krešu kukovima. Bi, zar, i on nešto da priždije i omilka, sve pojmljuje, crno mu pojmljivanje, a ne pontava se koliko i druga klada. On tako, ne mrda s mjesta, a ja sve najlak, ko da neću, stopu po stopu, nogu pred nogu, ko da se bojim da ga ne prepanem, ko da jerebicu ili kalku drugu ticu na gmijezdu vrebam. Pristupam mu sve bliže i bliže. Vidu ko što tebe gledam da je to Sreten (tu ne može biti više nikake prijevare i priviđanja!), oni srednji Pruzaljev, oni zabuni te je bjezo iz škole buanske ko davo od krsta, oni te ga je Pruzalj vodio kod gatara na ravno Stičje, da mu zavarči, da mu iščera đavola ispod trbuha, da ga smiri i načera ne bi i nekako knjigu priljubio, ne bi li nekako u brazdu oporavio i nekake jade naučio. Utu-wio sam, zboraste mu otac:

— Nekake su čini na ovome djetetu. Jednom ga je, kad je bio mali, u kolijevci, ljujljaja i u pelene povijala ona pogana Maruša, vještica ispod omara, i od toga se puta nekaki đavolčići i dijete useliše. Do toga momenta nije moglo biti boljega, posulnijega i mirnijega djeteta od njega!

Pruzalj je kleo Marušu i pričo kako mu je jednom kroz ovce naljegla, pa mu je poftlje toga svaka otišla od vimena. Zboraste Pruzalj, ne bilo mu teško:

— Kad pogleda udrenica Maruša, moraju sve ovce biti udrenice!

Njegov Sreten, sa svijem činima i vračovima, batalio bijaše krunjolski tobošnji život i tandrkanje po selu, pa otišo u Onogošt, zaposlio se u Pilani, iako je balvana i vlakla, panjeva i kubika, mnogo imati i stimavati po krunjoj Jeli dok bi umio prstima mrdati. Imale su krunjolske žene adet da reču:

— De ona lebetina Pruzaljeva ode u Onogošt da gradi štice i podlačke; mogo je sjektirom i šegom ovudije bukve i jele obaljavati do samrtinoga časa; a de će neuko i prevačeno nako mimo brazdu, u puzdru mu se crvi naselili, dabogda!

Svi o Sretenu tako, nešto slično bi i ja reko kad bi se povela riječ o njemu, ali sam toga istoga Sretena Pruzaljeva na sred sredine Onogošta gledao ko sunce na istočku, ne drukčije. Što sam ga više zagledao, sve sam više prepoznavo sjeku Točilovića. Njig ti je po stasu i dobiti bilo lako razaznati među iljadama. Ne po tome što su odvajali no što su bili mimo drugoga: mljetki, mršavi, izvučeni, proteženi, bez droba, ko kaka proljetna skuba, slabo izimljena, kad prolita i properska. A što? Sve se bojim utriječće se! Sve se bojim da i Sreten na onome čošku taman tako ne izgledaše! Ništa ne naliče jedno na drugo ko nesoj na nesoj!

Prišunjo sam se sinu Pruzaljevu na nekoliko koraka, činjelo mi se da me nije opazio (vazda su oni imali slab njuh!). Tek što sam pojmo k njemu, on jedanak šmugnu iza čoška. Nestade ga ko da ga puška posred pasa pogodi. Ugajipi se odjednom ko da uginu. Umače li mi, umače? Uteče li mi, uteče? Ja pojtaj, začas izbi na čošak: vidu Sretena kakvo je ustulko vrsnicu, uštilježio, opuštilo dvije ruke ko dvije lenge, izverugo se i nakevešio, ali, bogomi, dobro puštilo oni žitki korak i odmiče. Ne pomaže mi da itam, stići ga ne mogu. Te ja stani, dobro udani, zategni glavu, pušti grlo, pa vikni ko ikad u ispaši kad sam čobane dozivo:

— Oooo, Sretene Pruzaljev, more!

On za dekik stanu, ja dodaj:

— Čekaj me, ako boga znaš! Ja sam Mikonja Todorov! Pomozi mi danas, ako misliš za mene! Ne boj se, neću ti dužan ostati!

Odkuje moj glas ko da su dvije ledene opalile. Sve se prolama, u zidove i tele-udara. Činjelo mi se; klecaju altule! Počeše se prozori otvarati, na prozore glave namaljati, a sve glave mene zamatrati. Oni svijet te ju u sampsap pušten, stade i izbeći na mene ko na bijellu vranu. Puko moj glas iznebua, pa im srce u lubini stalo. Svako se ukipilo de se zateklo. Niko nikuj. Nekake ženturače toboš previse streknule i počele cijuktati. Ojkaju i jojkaju, majci i muževima ne dolazite dabogda, ko što i ne dolaze nako kad nemaju kuj na drugu stranu. Počele se, nesprimnice, jedna oko druge uvijati i savijati, a koja se s kakijem muskarcem trevila, privista uz njega pa čapa i brstu — koriste kletnice gužvu. Prižullile ko gladna magarad za dolinu. Deru li, deru? Sve stalo i skoćanjilo se. Svako radoznalo gleda koga sam ja to zvao, a oni prsko ruzaljev me umotnio, prepoznao me ko i ja njega, pa strugnuo da bježi koliko ga noge služe. Sramota ga, zar, bilo, sramotno pogunuo, pa mu se ne znalo ni groba ni mramora. A ne on nja, čim sam na taki put obrnuo i tako se u onome (ne bijelome!) svijetu namjestio da se i pogan od pogani, lebetina od lebetine, rđa od rđe, zastiđe od zastiđa, pogani Sreten poganoga Pruzalja Točilovića, ništa od ničega, stidi nasred pljace od mene, od čuvenoga Krunjela — Mikonje Todorova. Ali, vidiš lijepo kako ti je proklete i naopako vrijeme došlo: što je u Krunjoj Jeli za zavid i ponos, to ti je u Onogoštu za zastiđe i uklinji! Popišam ti taki grad koji može tnpjeti Sretena Pruzaljeva, a stidjeti se od Mikonje Todorova!

Samo tamo i nide drugo u bijeli svijet, barem mnim tako, samo u Onogoštu može bolji trčati za gorijem. Samo tamo Mikonja ne može bez Sretena; samo tamo Sreten može bez Mikonje. Samo u tome jadu i žalosti ima mjesta i za ušljivoga Sretena. U svakome sretnjome mjestu to je na promijenjena mjesta postavljeno. Ali, sad se ne pita kako je negda ili mede bilo, no kako je onde de si!

Gnao Sreten pro neke čistine, ko čineći trga, de nema nijedne kuće ni kucišta, udario tutanj u velike, raskrtilo i naskreko, po dva metra odjednom vata onijem pritkama nogu. Ko bi reko da oni mrtvo može tako potrcati? Da me neko pito, reko bi da će i spužaljina biti brža od najvaljastijega Točilovića! Zna se barem za njinu skopos i itanje, za njin prokleti let i klepet. Nije sve ko što se zna. Ima vazda nešto maliko drukčije. A ko bi, jopet, reko da će Mikonja jučiti za Sretenom? Ko lje ikad reko da se avetinja neće popišmaniti čam je zapane? Ko je reko da oni te ne zna okle je šupalj ne misli e će sve šupljine začepiti? Krs i andio s nama, ako i toga više ima, ako pogana Maruša nije svakoga u kolijevci proljuljala i u pelene umotala! Kako goj ja u glavu moto je tonto, ništa ne pomaže: Sreten udara bolje i bolje. Lijepo vidu de će mi pogan umaći. Nije mi bilo druge, no se inaturiti za njim, pa šta bog da i veliki sud nebeski. Sve bi da trčim, a ne mogu, sve bi da ga što prije stignem, a pojma nemam kakko. Natežem se i ko bez duše vičem:

— Čekaj me, Sretene, rđa te ubila!

Što ja bi glasnije da vičem, to Sreten brže odmiche. Nikako još uvijek ne vjerujem da on oće zapravo uteći, stalno čekam kad će se alavertiti i stati. Ko velim, avetinja nešto streknu. To mu je, vaistinu, imalo po kome doći. Svi znamo da su Točilovići ko ikaki zečevi, da su vazda kad je gusto bilo srce junačko u petama nosili. Pričali su stari, potanko i natenane, o onijem Točilovićima te su u turske ratove odili. Vele e su oni u svijetlijem prsima nosili toliko stra da lje to bilo dosta za cijelu ordiju crnogonsku. Svak je tade imo

svoje zaduženje, a oni su u svakoj prilici teret zorta pntili na plećima. Kakii ljudi, tako i zaduženje. Jednom se, zboraju, desio zanimljiv slučaj. Nekakav Točilović u zoru, na izvoru, pod bukvom, trevio Turčina bez kape, ne razumio se odma da to nije vojnik iz njegove vojske, a kad lje spazio i u glavi svjestio da se sam s Turčinom oči u oči mašo, tako je izbežio i zinuo da lje Ture trkom pobjeglo i svojijem reklo kako je kod izvora bio teški i opsnji ludak, opasni od bilo koga Cnogorca. Tako je, eto, ta Točilović, nekakav Sretenov izvanji ded, preplašio i očero Turčina. To je njino najviše junaštvo otkako su pomiljeli po zemlji. Doduše, njig i nijesu u vojstvu uzimali ko i druge borce, no ko sprdnju i zabavu dokonoj vojsci. Znam i ja da je tako u prvijem ratovima bilo. U ovome potonjemu jopet tako: svi Točilovići su bili i na jednoj i na drugoj strani; kakko ko naljeze oni s njim, a ovi kad vide s kim imaju posla, nijesu marili illi će s njima ili će kod kuća ostanuti. De su goj Točilovići na položaju bili, točilo je i kpalao mimo svako drugo kpanje i propuštanje. Sve sam to lijepo znao kad sam bio za Sretenom gnalo, pa velim ako mu pane na um da ga čeram, mora stati od gologa stra. A nije mi više ni bilo stalo do njega koliko za lanjski snijeg, nijesam više ni imo volje da pogamulju stignem, kajo sam se što sam ga i zvao, no mi lje bilo ar pred onolikijem svijetom. Tade mi je jedina želja bila da kućku i posreša, tamo-njega Sretena, odalanim koji put tojagom i pljunem posred čela, na sred srijede Onogošta, da se priča i pripovijeda kako je Sreten od Mikonje bježo i kakko je Mikonja Sretena čero. To sam, velim, samo priželjkivo. Dok sam u toj želji bio, moj Sreten se ugajipio. Ni strva, ni glasa od Pruzaljeve onne svijeće. Ja šakam u glavu, on nogama u zadnjicu. Pukni, zemljo, da propadnem. Ljepota li je lijepi grob pri tome kastigul! Ljepota li je biti pod zemljom, s mirom i anđelom, no na zemlji s brukom i kastigom! Ljepota je imati mramor više glave, no bruku više otvorenije oči!

Malu istanem i dušom odanem. Tek tade sam vidio da ona grdna čeljad čute na ulici ko privezana pašcad za kocem. Nijedno nikuj ne bijaše mrdnulo od onoga časa kad sam Sretena vabnuo, da ne rečem zovnuo. (Ono se ne zove, ono se vabi!) Sve na vrata iz prodavnica užljeglo, drugi prozore glavama načičkali, svako gleda i seiri sa mnom i sa Sretenom. Mene se još više smuču, duša mi u nos dođe, u glavi mi đavoli poskakaše. Podignem tojagu uvisinke, zamašem i podviknem grlom bijelijem:

— Javi, stoiko, pokidak vi nosove! Vućite se, lhubari od lhubara, dok nijesam čudo učinio!

I to bi zalud. Sve blenulo, ne pontava s mjesta. Vide me stara i smrskana, pa, zar, misle e sam sišo s uma ili nešto tako. Te ja zagri kaput, uvatiti se pozadi, ko da ću liznijeti levor, o ono, bog uredi — sve ujuri u tutanj, ne bi nide nikoga ukoliko si trepnuo. Tade sam vidio e je gracka svjetina ista marva ko i ona na selu. Kad se narod u strau nađe, to se ponajbolje vidi!

Ja ti onda lijepo sjedi na neki parapet, kraj nekoga jaza od betona, poturi torbu i tojagu, prekrsni mogu preko noge, pljunu nekoliko puta kraj sebe i od sebe, razastri brkove tam-amo sa sredine usta, izvadi drvenu kutiju s duvanom i karticama, tuni one žučevine, savi i zavrđili, umotaj, utotaj, olizni, zalijepi, stavi cingar u usta, izvadi kresivaču, izvuci kresivo, namjesti kremenštak među prste, na kremenštak mrvicu truda, mirišljava i živa, iz bukve izvadena, zapretana i isušena, natakni ognjilo na dva prsta, stisni, pritegni, poturi, zamani, udari, uždi, prinesi, pripali, raspali, povuci i proćeraj dimove kroz brkove. Nizašto mi tade nije stalo koliko za šaku plješnjiva prlja iz mješine. Samo sam se u jedan ma pljunuo i provjerio jesu li mi levor i taktulin tamo de sam ig stavio kad sam od kuće krenuo. Začutio sam i zabečilo se preda se.